

POSTANOWIENIE

24 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 24 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Spółdzielni w R.

przeciwko Gminie Czudec

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Spółdzielni w R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z 20 lipca 2023 r., I AGa 103/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Spółdzielni w R. na rzecz Gminy Czudec 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia Spółdzielni w R. do dnia zapłaty tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

(NM)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił powództwo Spółdzielni w R. przeciwko Gminie Czudec oraz orzekł o kosztach.

Wyrokiem z 20 lipca 2023 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację powoda oraz orzekł o kosztach.

Powód wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku, zaskarżając go w całości. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., że w sprawie:

a) występuje konieczność rozważenia istotnych zagadnień prawych, tj. czy w świetle dyspozycji przepisów art. 647 k.c. w zw. z art. 648 k.c. zawarcie umowy o roboty budowlane dodatkowe bez zachowania formy pisemnej uprawnia wykonawcę do zapłaty wynagrodzenia za roboty dodatkowe ze względu na to że w umowie o roboty budowlane wyraźnie zastrzeżono, że zamawiający nie dopuszcza możliwości zamówień uzupełniających i nie można mieć podstaw do uznania, że tego typu zlecenia wykonania dodatkowych robót budowlanych rodzą skutki prawne w postaci obowiązku zapłaty, a nadto czy na poczet ewentualnego wynagrodzenia za roboty budowlane dodatkowe zamawiający może zaliczyć wykonawcy - wynagrodzenie za roboty budowlane podstawowe, których powód nie wykonał w ramach wynagrodzenia ryczałtowego,

b) wskazując w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ sąd odwoławczy naruszył przepisy prawa procesowego, mających istotny wpływ na wynik postępowania, poprzez naruszenie art. 227 w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.c. polegające na niedopuszczeniu, a w konsekwencji nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu instalatorstwa sanitarnego na okoliczność określenia wartości robót budowlanych w zakresie wykonanej przez powoda na rzecz pozwanego kanalizacji deszczowej przyjmując, że wniosek dowodowy w tym zakresie jest nieistotny dla sprawy pomimo, że powódka wykazała zarówno zeznaniami świadków oraz dokumentami w postaci kosztorysów i faktur wykonanie dodatkowych robót budowlanych nie objętych umową podstawową i projekcie stanowiącym integralną część umowy, co miało istotny wpływ na wynik sprawy oraz art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. polegające na nieuzasadnione przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności z których wywodzi skutki prawne, a w szczególności przyjęcie, że powód nie wykazał aby zawarł z pozwanym umowę o roboty budowlane na wykonanie robót budowlanych oraz że nie wykazał wartości tych robót, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, a także art. 233 § i w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu

przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w Rzeszowie bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane, czego konsekwencją było pozbawienie stron prawa do obrony swoich praw przed sądem i przyznanie stronie należnego jej wynagrodzenia za wykonane na rzecz Pozwanego roboty dodatkowe, nie objęte umową oraz projektem wiążące strony postępowania.

Pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewniać jednolitość orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny.

W przepisach kodeksu postępowania cywilnego skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń, wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń, umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 3989 k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek, przewidzianych w

art. 3989 § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2023 r., I CSK 6201/22).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 3989 § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi więc o zagadnienie prawne, które będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej skargi kasacyjnej, lecz także dla praktyki sądowej w ogólności. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne, prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem oraz stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać, czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury. Istotnym zagadnieniem prawnym - w rozumieniu tego unormowania - jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w niniejszej sprawie stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 3983 § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w

rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Przewidziana w art. 3989 § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić swoje twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oceniając wynikającą z art. 3989 § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Skarga kasacyjna wniesiona w sprawie niniejszej nie spełnia tego kryterium. Argumentacja dotycząca oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sprowadzała się do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, co jest sprzeczne z cytowanym wcześniej art. 3983 § 3 k.p.c. Powoływanie się przez stronę skarżącą, w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, na okoliczności związane z dokonaniem przez Sąd II instancji błędnych ustaleń faktycznych, wykracza poza kognicję Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie stwierdzono też kwalifikowanego naruszenia prawa, uzasadniającego przyjęcie skargi do rozpoznania ze względów publicznoprawnych. Sąd Najwyższy na etapie badania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie analizuje przy tym podstaw skargi kasacyjnej ani ich uzasadnienia, stanowią one bowiem odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 3989 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 11 i 3, art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 39821 k.p.c.w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(R.N.)

r.g.